

HIRÜNK A VILÁGBAN

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
P. O. Box 1005
WASHINGTON 13., D. C.

MAGYAR KULTURÁLIS FIGYELŐ
Hungarian Quarterly - Revista Húngara
Revue Hongroise

Előfizetési díj: Északamerikában
egész évre \$ 4.00, félévre \$ 2.00
Más országban havi két coupon

Magyar enciklopédiácska

Írta: KÓSA JÁNOS

Tervünk azokban a messzeszállt eszterdőkben született, amikor a bölcsészettudományi kar köpadlós folyosóit koptattuk, körbe-körbe sétálva a szakadatlan viták végét nem érő során. Sok régi vitatárs örökre elnémult (úgy tűnik, hogy a halál széles rendet vágott a mi nemzedékünkben); mások ugyanazt a folyosót koptatják ma is, mint professzorok, kandidátusok, tudományos munkatársak és a rendszer egyéb című hivatalnokai; a maradék pedig szétszóródott öt világrészen és csak magánlevelekben vitázik. De akkoriban húszévesek voltunk mindahányan, tervekkel, reményekkel és tudásszomjjal. A kopott barna ajtók mögött Szekfű Gyula, Eckhardt Sándor, Kornis Gyula, Bajza József, Horváth János oktatott és a lyukas órákban a könyvtártermek kötetei tanítottak tovább.

Itt és így kezdődött. A mi nemzedékünk hirtelen úgy érezte, hogy felfedezte Magyarországot. Jobban mondva, azt éreztük, hogy fel kell fedezni Magyarországot, rengeteg titkának végére kell járni és minden zegét, zúgát tudományos pontossággal fel kell kutatni. Egy pillanatnyi kétségünk sem volt, hogy milyen titkok után kell nyomoznunk. A végtelen viták során, a tanítóink szavai nyomán, az egész munka-programmot megbeszéltük. Ki kell nyomozni a magyar parasztság életkörülményeit, a budapesti iparostanoncok társadalmi és gazdasági viszonyait, a székelység eredetét, Anonymus kilétét, Szent István király Intelmeinek szerzőjét, a Vén

cigány szimbólumainak magyarázatát, Krudý Gyula irodalmi forrásait (az Álmoskönyvnél többet kellett olvasnia!), a rimóci népviselet eredetét, Pandur Péter népmeséinek mintaképeit. Meg kell szerkeszteni a magyar művészeti emlékek tudományos katalógusát, az elfelejtett barokk festők életrajzgyűjteményét. Össze kell gyűjteni az Angyalföld néprajzát. Meg kell írni a magyar társadalom történetét. Ezer további kérdés bukkant föl program-munkban. Mi történt az 1919-es kommunizmus soha-föl-nem-talált hivatalos irataival? (Tápai Szabó László megbocsátásírójában ezért a kérdésért.) Igaz-e, hogy a vonatkozó névmás használata németes jövővény nyelvünkben? Mit tartalmaz Ady Endre és Babits Mihály kiadatlan levelezése? Hát Kosztolányi, Tóth Árpád és Juhász Gyula nyomdafestéket nem látott levelei? És hogy el ne feledjem: József Attila őszibarack-komplexumának mélylélektani megtárgyalása elengedhetetlenül szükséges feladatnak látszott. Pusztán emlékezetből vég nélkül sorolhatnám föl a terveket.

Azokban az években Pethő Sándor, Szabó Dezső meg Bajcsy-Zsilinszky Endre a magyar glóbusról beszélt. És valóban, a kicsiny ország meg a kicsiny nép a maga mérhetetlen szellemi gazdagságával egy egész glóbusnak látszott. Minden talpalattnyi földdarabnak, hegynek, völgynek és falúnak megvolt a maga sajátosága, története, egyénisége, a maga értéke, titka és izgató problémája. Alsódabason a régi jobbágytelkek még érintetlenül fennálltak,

az Ipoly völgyében középkori falusi templomok kukkantottak le a dombokról, Szegeden a régi céhélet áldomásait ünnepelték az iparosok, a Bükkben baptista prédikátorok térítették a népet, a budai Várban középkori házak nyújtottak olcsó otthont munkásembereknek és a körmendi levéltár az ismeretlen nyelvemlékek hosszú sorát ontotta.

A mi tervünk azért volt ábrándos álom, mert többet akart szabványos kutatásoknál, lábjegyzetes cikkekknél, amelyekért docenturával fizettek akkoriban. Mi egy nagy magyar enciklopédiát terveltünk. Úgy éreztük, hogy nekünk be kell fejezni azt a munkát, amit Apácai Csere János és Bél Mátyás kezdett, Fényes Elek és Szinyeyi József folytatott. Egy nagy magyar enciklopédiát kell csinálnunk, ami lépárolja, összeszűri, elrendezi az ezer kutatás eredményét, ami megrajzolja egy parányi ország ezer arcát, a nagy magyar individualizmus valamennyi megjelenési formáját és ami mindazt tartalmazza, ami az Ipoly völgyében, Szegedben, Babits Mihályban, a parasztban meg az iparostanulóban maradandó.

Micsoda vállalkozás lett volna ez! Fiatalos ábrándjainkban a Magyar Történelmi Emlékek meg Katona *História*-jának megírásához hasonlítottuk, az el-nem-ismert, küszködő és megszámlálhatatlan kötetekben mindent összefoglaló tudós munkájához. Egy életre szóló vállalkozásnak szántuk, egy nemzedék dedikációjának. Húsz évesek voltunk, lelkesek és nagyot akartunk.

A nagy magyar enciklopédia soha nem készült el. Nem kell mentegetődnöm, nem kell okokat felsorolnom. Tulajdonképpen mindenkinek más és egyéni oka volt, hogy abbahagyja a munkát. Olyan korszakba születtünk, ami nem kedvezett a hosszú lejáratú munkának. Mindenkinek apró és időszerű tervek után kellett néznie, amik megélhetést (és sokszor életbenmaradást) jelentettek.

Hosszú évekre én magam is elfeledtem a nagy tervet. De az elmúlt hónapokban, hírtelen és nosztalgikusan, ahogy egy régi szerelem emléke tér vissza, felvillant a régi gondolat. Ezek voltak a hónapok,

amikor a rendszerint gőgös és kevés beszédű világnyelvek megszólaltak a magyarról és egy év leforgása alatt többet beszéltek, mint a megelőző évszázad során összevéve. A világ minden nyelvén beszédek, cikkek és könyvek sok megtisztelő dolgot mondtak el a magyarról. A mennyiség felől nem panaszkodhatunk. Egy dús csokorra való bókot kaptunk a nemzetközi közvéleménytől és a nemzetek egymást taposó küzdelmében ennyi széptevés is megköszönivaló ajándék.

Az udvarias beszédeket, cikkeket és könyveket olvasva, mégis valamilyen elszomorító érzés urhodott el lelkemen. A nemzetközi figyelemnek ebben a ritka, fenkölt pillanatában, a nagyvilág csak néhány szürke közhelyet tudott kiagyalni a magyarról. Az elismerés váratlan pillanatában mondatra fűzött egy maroknyi stereotípiát, amit a világ majd mindegyik nemzetéről el lehet mondani és elismerés gyanánt felénk hajította. Hát ennyi legyen a magyar?

Így merült föl ismét a magyar enciklopédia gondolata. Most már csak egy kis enciklopédiára gondoltam, egy művecskére, ami a világ valamelyik nagy nyelvén kinyomtatva lépárolná és összeszűrné a magyar élet teljes gazdagságát, a kicsiny ország ezer különféle arcát, a nép sajátos egyéniségét, a kincseket, a titkokat és mindazt, ami a magyar sorsnak az értelmét, a magyar életnek az eredményét összefoglalná. Egy nemzet életrajza és egy ország arcképe lenne, ami szabad szóval és tudós lelkiismerettel bizonyítaná, hogy nincs közhely és stereotípiá, ami igazságot tenne a magyarnak. Nem magunkcsinálta bókokra vadászna, mert hívságos bók értelmetlen egy anyagias világban; nem a világ szeretetének a kivívását ostromolná; látjátok feleim, szemetekkel, politikában nincs szeretet. Hanem belső gazdagságával azt mutatná, hogy a magyar történelem — harminc emberöltő munkája volt, értelem, ész, érzelem és kincs volt és az egész világ valamivel szegényebb lenne, ha mindez nyom nélkül eltűnne.

A magyar enciklopédia terve ma ugyanígy ábránd Amerikában, mint ahogy an-

(Folyt. 3. old. 1. hasáb)

A magyar irodalom a forradalom óta

Írta: ENCZI ENDRE

Másfél esztendő nem sok idő egy ország életében, de ha egy nemzet egy hét leforgása alatt világtörténelmi szerepre emelkedett, akkor ennek a nemzetnek másfél esztendei magatartását is a történelmi súlyával kell felmérni.

Másfél év telt el azóta, amióta az októberi magyar lángot vérrel oltották le, írónk torkán forrott a szó és a költői gondolat önön hazájában száműzetésbe kényszerült.

E néhány mondatban vajon nincs-e valami ellenmondás, hogy amikor történelmet, sőt világtörténelmet említek, akkor minden különösebb fordulat nélkül az irodalomról, az írókról szólok? Magyar irodalomról, magyar írókról beszélek — és a magyar irodalom elválaszthatatlan a magyar történelemtől. Balassi, Csokonai, Petőfi, Ady, József Attila egy lépéssel jártak a nemzet történelme előtt, mintahogy a nép vágya, óhaja és reménysége mindig megelőzte a történelmet és a mélyreható politikai fordulatokat.

Így történt ez napjainkban is és ha a forradalmat megelőző szakaszt, melyben tagadhatatlanul az írók álltak az élvonalban — reformkorszaknak nevezik is, — a lényegen semmit sem változtat. A diktatúrák

Folytatás:

(Magyar enciklopédiácska)

nakidején Budapesten volt. A mi nemzedékünk már aligha valósítja meg. Azok, akik Magyarországon élnek, a munkához való szabadságot hiányolják; azok, akik szétszóródtak, elszakadtak a magyar földön rejtőzködő kincsektől, titkoktól, forrásoktól. Akik az óhazában vannak, szabadulásra várnak; akik egy új hazában vannak, az új élet kérlelhetetlen törvényeit követik; és mindnek másfelé kalandozik a terve, munkája, írása. Talán egy boldogabb kor majd megvalósítja tervünket. És abban a boldog jövőben bizonyára egy teljesebb és dicsőségesebb enciklopédiát lehet majd szerkeszteni.

jellegéhez tartozik, hogy megmerevedett dogmatizmusukban nem tűrik a reformokat és így a reformkövetelések csak forradalmi úton valósíthatók meg. Erre utal az 1848-at megelőző reformkorszak és ezt bizonyítja az 1956 októberét megelőző időszak is. Aki a diktatúrákban reformokat követel — az a forradalmat igényli.

De mit mondhatnak most a költők, a nemzet előtt járhatnak-e, a nép vágyát kiálthatják-e szerte a világban, amikor száraz ágon hallgató ajakra kényszerültek és nincs betű a magyar ábécében és nincs hang a lelkiismeretükben, amely olyan szavakká formálódna, hogy Éljen Edwárdot kiáltson.

A panaszokat és a követeléseket ma már szimbólumokban sem mondhatják el. Bürokraták és nem olvasók, ítéletvégrehajtok és nem kritikusok keresik a szavak rejtett értelmét és mivel az értelem felismeréséhez értelemre van szükség, ezért az értelmetlenség segítségével igyekeznek ellenségesnek vélt értelmét belemagyarázni a sorok közé, a szavak mögé.

A szimbólum és a metafora, amely a különböző elnyomatási periódusokban hűség harci eszköze volt a magyar költőknek, az utóbbi évek során egyre sorvadtt, — s ma már legfeljebb, mint hagyományt tisztelhetjük. A rendőr-esztétika száműzte az élő magyar irodalomnak azt a költői kifejezőmódját, ami a népdaltól kezdve a legújabb kor költészetéig kísérője volt a magyar irodalomnak. Mert ki írhat az őszről, hogy ne olvassák bele októbert, mert ki szólhat a hamú alatt izzó párázsról, a csendről, a halálról, a temetőről, vagy akár a török hódoltság alatt sinylődő régi Magyarországról, hogy ne lássanak benne „ellenforradalmi bűjtogatást” vagy „rotahadt, kispolgári analógiát”.

És ha netán mégis megszólalna valaki, mint például Tamási Áron, aki egyik írásában a szellemi tisztesség követelményét állítja az írói kötelességteljesítés alapjául, bunkosbottal kapta meg a választ. Többek között ezt írja Tamási: „Az örökség, a kör-

nyezet, a fizikai és szellemi táplálkozás, a művelődés, a néppel való közösség érzete és a kor eszméi: ezek hordják össze a szellemiség képéhez: a festéket, melyekből az értelem és az erkölcsi érzék lassankint megfesti a képet... Szellemi tisztesség dolga... az is, hogy ki-ki a maga világképe szerint cselekedjék és szóljon, s hogy tisztelje a mások becsületes szellemi képét akkor is, ha az nem mindenben egyezik az övével. A többit aztán bízva a sorsára, mely hosszú, vagy rövidebb ideig a legváltozatosabb formában jelentkezhetik, de végül, talán a besüppedt síron, mégis felragyog."

A szellemi tisztesség hangján kifejtett írói hitvallásra a hivatalos reflexió nem éppen a szellemi tisztesség hangján szólalt meg, amikor a többi között a denunciatípus frazeológiájával üt vissza, mondván: „... Az ilyen kevéssé pragmatikus fogalmazás politikai és eszmei síkon nem Tamási Áron különossége. Gólyalábon járók azok a megállapítások is, melyek az úgynevezett népi írók oldaláról hangzottak el, vagy kelnek életre újabban is. De nálunk, ne sértődjenek meg ezek az írók, inkább tegyenek ellene: mondanivalóikban visszaüt, fogalmazásaikból visszacseng valami, ami a letűnt fasizmus gondolatainak lenne halvány kísértete."

Hasonlóképpen járt Erdei Sándor is, akit Szabó Dezsővel foglalkozó kritikai írására a fajvédelem és vérmítosz lovagjának neveztek ki — nem éppen a vita, inkább a dorong eszközével.

Vajon mit mondhatnak ezek után az írók, ha a szellemi tisztességet tekintik legfőbb törvényüknek és nem a reneszánszát élő sztálini-zsdanovi kultúrpolitika büntető szankciókkal összefűzött irodalmi követeléseit?

A hallgatás lett tehát az a keserű, új magyar irodalmi műfaj, amely jellemzi az elmúlt másfél esztendő irodalmi megnyilvánulását.

Dobi István újévi nyilatkozatában beszélt is a szerinte eszmei válságban leledző hallgató írókról, akik „... amit rosszul tettek, azt a fejükre olvassuk, de nem hagyjuk rajtuk a szégyenbélyeget... Nekik is helyük lehet a mai magyar irodalomban,

és az irodalmi lapok szerkesztőinek a feladata, hogy ezeket az embereket nem holmi széptevéssel, de emberségesen bevezessék a munkába."

A kenetteljes szavak értelmét legjobban Kádár János magyarázza meg parlamenti beszámolójában, amikor kinyilatkoztatta, hogy „mi nem akarunk parancsszóval, vagy kormányrendelettel eldönteni stílusvitákat. De ellene vagyunk annak, hogy egyes írói csoportok a stílusok és törekvések harcában, vagy annak ürügyén, a szocializmus törekvéseit leghívebben kifejező, a haladás és a nép ügyét leginkább szolgáló szocialista-realista alkotói módszerrel támadják; sőt világnézetünkhöz híven, eszmei eszközökkel harcolni fogunk a szocialista realizmus győzelméért".

Nem kell túlságos járatosság annak az álesztétikai szótárnak a kezelésében, amelynek segítségével lefordíthatjuk ezt a parancsként elhangzott fenyegetést.

Stílusvitákat nem akarnak parancsszóval eldönteni? Ez talán hihető is. Miért is korlátoznák a kifejezőmódot, amely akár barokk, klasszikus stílusban, vagy akár archaizálva zengené dicséretét annak a törekvésnek, amely az írói tisztességet és lekkiismeretet láncraverve kritikátlanul segítené egy nemzet, egy nép antimorális, antihumanista nevelését.

De itt többről van szó, mint holmi stílusvitákról. Tartalomról, lényegről és annak a szocialista-realista irodalom kívüli irányzatnak a csődjéről, annak a módszernek újbóli propagálásáról, amit a sztálini-zsdanovi kultúrpolitika több évtizedes kegyetlen hadjárát során nem tudott megvalósítani. És hogy ennek megteremtéséért eszmei síkon fognak harcolni? Ennek a következetes eszmei harcnak legtisztább kifejezői azok az ítéletek, amelyek a magyar írókat sokesztendőös börtönbüntetésre ítélték. Az ítéletek stílusát nem ismerjük, így stílusvitákat afölött nem indíthatunk, — de összegezett mondandói híven fejezik ki a szocialista-realizmusért folytatott eszmei harc diadalát.

Mindenesetre az ilyen jellegű irodalmi kinyilatkozások nem hatástalanok. Lám, a magyar írók legjobbjai megszólalnak — s az Árpád-házi királyokról, a huszitákról,

Mátyás királyról és nem egy esetben saját gyermekkorukról írnak és jelentetik meg ezeket az írásokat.

Ezzel párhuzamosan és természetes következményképpen a dilettantizmus hihetetlen gyorsasággal igyekszik betölteni az irodalmi életben keletkezett légüres teret. A politikai igényeket minden fenntartás nélkül szolgálják, napi feladatuk kapva az októberi forradalomnak ellenforradalmi restaurálását, — mert nyilván ez az ára az írói kinevezésnek. Ezeket a könyveket csak címükről, vagy ismertetésük után ismerjük, de ebből a tematikából jó néhány megjelent novellát és riportot olvastunk — és ezek menthetetlenül az első világháborúelőtti vidéki kisvárosok tárcaíróinak szenvedő és álpátosszal telített iskolás dolgozatait idézik. Ennek ellentétéképpen, — mert az irodalom valami komplex és dialektikus felépítmény, ugyebár? — minden szenvedéstől mentesen rímekben követelik a kötelet a szocialista-realizmus mindenféle és mindenfajta imperialista és rothadt polgári ideológiától megfertőzött ellenségének.

Nem, ilyen stílussal és erről a stílusról — minden hivatalos jóváhagyás ellenére sem lehet és nem is szabad vitázni. Még az sem szorul kommentálásra, hogy az Élet és Irodalom cikkírója az egyetemi ifjúság „ellenforradalmi szerepe” egyik tényezőjének a félműveltséget tulajdonítja. „Irodalmi térre vonatkoztatva ez úgy festett — írja az Élet és Irodalom — hogy értelmiségi fiatalságunk az utóbbi években egyre mohóbban nyuládozott (?) a Kosztolányi-, Babits-féle irodalmi narkotikumok után...” Adja az Isten, hogy ifjúságunk félműveltsége annyira fokozódjék, hogy a jövőben még mohóbban „nyuládozzon” a Kosztolányi-, Babits-féle irodalmi narkotikumok után.

És, ha már az élő irodalom a múltba néz, a jelen és a jövő ábrázolása szinte kizárólag a dilettánsok szabad vadászterülete lett — akkor nem marad más hátra, mint segítségül hívni a holtakat, az előző írónemzedék nagy halottait. De ők halottaikban is erősebbek, minden kétségbeesetten kapkodó irodalompolitikánál és irodalompolitikuskánál.

Böloni György Nemzedékről-nemzedékre című cikkében így idézi a századeleji nagy írók példáját: „Ennek az író- és művésznemzedéknek vezetői szembenéztek koruk zárt eszmevilágával, de szembe fordultak azoknak az évtizedeknek politikai és társadalmi rendjével is...” „Aki elfogadta ezeknek az időknek hivatalos világnézetét, elsenyvedt és elbukott, bármily tehetségesen is próbálkozott.”

Ez a megállapítás a dolog lényegére tapintott. Az írói lelkiismeret korának ellenőre, amelyik szembenéz mindenféle zárt eszmevilággal. Az író korának bírója, legfőbb világnézeti alapja a humánus, ebből hajt ki forradalmisága, az emberi haladásért vívott harca. Erre tanít az előző írónemzedék példája is.

Ezt kísérlete meg a ma élő magyar írók legtöbbje és erről beszél a hallgatásuk is.

Ady, Bartók, József Attila felidézett szelleme így út vissza a hamis szellemidézökre. Kár volt őket tanubizonyosságul hívni — sokkal többet segített volna Beniczky Lenke, Várady Antal, Pekár Gyula ébresztése, akik nem opponáltak, nem hallgattak, de elfogadták koruk hivatalos világnézetet.

Jó szóval kellene megemlékezni a nyugati irodalom hivatalosan engedélyezett beszivárgásáról — ha nem látnánk ebben is bizonyos taktikai meggondolásokat. Részben ez ad gyakorlati lehetőséget a sztalinista-zsdanovista ostorpattogtatásokra, a műfordítók és a nyugati irodalommal foglalkozó esszéisták hátbatámadására. Nyilván arra gondolnak, hogy a látszólagos liberalizmus eszközeivel is, mint mézesmadzaggal, próbálják megédesíteni a hivatalos irodalompolitikát. Hogy ebben az elképzelésben kevés a logika? Nem tesz semmit. A dialektika arra is jó, hogy ezt megmagyarázza.

Az utolsó másfél esztendő irodalompolitikai kísérletei zsákutcába jutottak. A megoldás pedig egyszerű. Az irodalom nem az irodalompolitikások, hanem az írók dolga. És ezt rajtuk kívül senki más nem végezheti el. Még a betiltott Írószövetség helyett létrehívott és januárban kibővített Irodalmi Tanács sem.

NYUGATI FIGYELŐ

AMERIKAI EGYESULT ÁLLAMOK

Nagy Imre, Maléter Pál

és társaik kivégzése az egész világon nagy felháborodást keltett. A számtalan sajtómegnyilatkozásból itt csak egy amerikai ellenzéki lap vezércikkét idézzük:

„A szabad világ, melynek egyetlen hozzájárulása az 1956-os magyar forradalomhoz jámbor szavak lavínája volt, múlt héten azzal volt elfoglalva, hogy ugyanennek a forradalomnak hőseit magasröptű, erkölcsi frázisoknak egy másik zuhataga alá temesse el.

A Nyugat felháborodottan vádolja Oroszországot Nagy Imre s más hazafiak meggyilkolásával. Az ilyen erőnyes felháborodás és vád talán enyhíti a kormányok lelkiismeretfurdalását, azonban semmivel sem járul hozzá az olyan magamfajta közönséges polgár felzavart lelkiismeretének a lecsillapításához. Sokan közülünk úgy érzik, hogy a szabadság és demokrácia erői semmit sem tettek a felkelés alatt, kivéve, hogy közhelyeket szavaltak és a kezüket tördelték.

Mit várt a Nyugat? Kivégzésük bejelentése előtt a szabad világ semmit sem hallott ezekről az emberekéről hónapokon keresztül. És vajjon tettek-e valamit: folytattak-e vizsgálatot, tettek-e hivatalos lépéseket, vagy kifejezték-e érdeklődésüket sorsuk iránt? A Nyugat valóban azt hitte, hogy Oroszország babérkoszorút fog fogni Nagy és Maléter feje köré és szabadon engedi őket?

Volt egyetlen olyan nemzet vagy nemzetek együttese, amely megkísérelte megmentésüket, amely nyomást fejtett ki legalább a férfiak életének a megmentése érdekében? Mikor és hol fejtettek ki bármilyen szervezett erőfeszítést a forradalmi hősök érdekében való közbelépésére?

Miután a szabad világ semmit sem tett a magyar szabadságharcosok megsegítésére 1956-ban, amikor a Nyugat lelkesedett hősiességükön és merészségükön, Oroszország és kommunista vezetői tudták, hogy büntetlenül végrehajthatják majd Nagy Imre és társainak barbár kivégzését.

Az Egyesült Államok, csakúgy, mint az egész Nyugat, jóvátételeken kárt szenvedett, amikor télen maradt a magyar felkelés idején.

Így az oroszok nyugodtan gyilkolhattak 1956-ban és nyugodtan gyilkolhatnak most. S a jövőben is nyugodtan fognak gyilkolni, amíg a Nyugattól

hiányzik az erkölcsi bátorság, az erkölcsön alapuló politika és a gerinceség...“ (Washington Daily News, 1958, 23.)

FRANCIAORSZÁG

A Philharmonia Hungarica

„diadalmas hangversenyéről“, főleg Yehudi Menuhin Bartók-interpretálásáról írt lelkes bírálatot a Le Figaro (1958, V. 29.) És „hogyan ne büvölnék el az embert azok a finom árnyalatok, amelyeket a zenekar nyújt, Doráti Antal vezénylete alatt“.

Auer-terv

néven járta be az európai sajtót volt párizsi követségünk javaslata, mely szerint Németország és Kelet-Európa csupán ideiglenesen (5—10 évre) lenne semlegesítendő, a nagyhatalmak garanciája mellett, s a katonai vákuum elkerülésére a kivonandó csapatokat hasonló számú UNO-csapatok váltánák fel. Mindez nem érintené az illető államok szuverénitását és szabad választásokon alapuló demokratikus berendezkedését. A terv szóba került az angol parlamentben is. (A tervet legrészletesebben a Salzburger Nachrichten, 1958, IV. 14., tárgyalta.)

Auer Nagy Ferencsel és Kéthly Annával memorandum fordultak a három nyugati nagyhatalom külügyminiszteréhez és sürgették a magyar kérdésnek az esetleges csúcstalálkozó tárgysorozatára való felvételét. (St. Galler Tagblatt, 1958, V. 21.)

IZRAEL

Herzl Tivadar

életéről film készül, valószínűleg ezzel a címmel: „Egy nemzet születése“ A francia-izraeli közös produkció 1960-ra lesz kész, amikor u.i. 100 éve lesz annak, hogy Herzl megszületett Budapesten. (Új Kelet, 1958, III. 20.)

LENGYELORSZÁG

„Hungaria — 1956“

címmel írt Malawski lengyel zeneszerző, aki nemrég hűnyt el, öt tételből álló szimfóniát. A művet nemrég mutatták be Varsóban a közönség tomboló lelkesedése mellett. Az egyes tételek címei például ilyenek: „Rövid szabadság“, „Beavatkozás“. (Irodalmi Újság, 1958, V. 15.)

MAGYARORSZÁG

Az írók nem kaptak Kossuth-díjat

Március 14-én osztották ki a tizenegyedik alkalommal a Kossuth-díjakat. De ez volt az első eset, hogy egyetlen magyar író sem kapott. Így a rendszer közvetve elismerte, hogy a forradalom levereése óta tartó írósztrájk sikeres volt. A Népszabadság (1958, III. 15.) azzal okolja meg a döntést, hogy „nincsenek olyan új, eszmeileg és művészileg kiváló alkotások, amelyek a Kossuth-díjra is érdemesek”.

NÉMETORSZÁG

Írókonferenciát

rendeztek tíz elnyomott nemzet emigrációjának szellemi képviselői 1958. III. 7.—10. közt Darmstadt-ban. Keletnémet, észti, cseh, lengyel, jugoszláv, ukrán, magyar, stb. írók és költők találkoztak. A magyar írókat Tábori Pál, Ujváry Sándor, Molnár József, Tollas Tibor és Kocsis Gábor képviselték.

OLASZORSZÁG

Opera a magyar forradalomról

Ez év elején mutatták be Nápolyban, a San Carlo operaházban, Renzo Rossellini legújabb operáját, „Az örvény”-t. A kritika szerint ez az opera mesze felülmúlja művészi értékben „A háború” című első Rossellini-operát, melyet a new yorki Metropolitan tűzött műsorra. Az opera egy meg nem nevezett diktatúrában élő országban lezajló munkásforradalomról szól, amelyet a hatalom urai levernek. A mű megszületésére minden kétségen kívül az októberi magyar forradalom adott alkalmat.

A bemutatón résztvevő Scalba volt olasz miniszterelnök, Merzagora, a szenátus elnöke és más előkelőségek. A mű hatalmas sikert aratott.

A Nemzetközi Parasztunió

1958. V. 8—9-én két napos előadásorozatot rendezett Rómában a vasfűgőny mögötti országok mezőgazdasági helyzetéről. A bevezető előadást Nagy Ferenc tartotta, a magyar helyzetről pedig Cserenyey Géza számolt be. Az olasz sajtó rendkívüli figyelmet szentelt ennek az előadásorozatnak és a legtöbb római és vidéki lap két-három cikket közölt ezzel kapcsolatban.

Különösen Nagy Ferenc sajtónyilatkozata váltott ki élénk viszhangot, amelyről az *Il Popolo* három hasábos cikkben számolt be. Ugyancsak nagy érdeklődést tanúsított az *Il Tempo*, *Messenger*, *Quotidiano Giustizia*, *Corriere della Sera* és még számos más lap. A

lapok kiemelték a volt magyar miniszterelnöknek nyilatkozatát, miszerint a magyar forradalom idején, ha az Egyesült Nemzetek határozottan lépnek fel és Hammerskjöld Magyarországra repül, amire bőven volt alkalom s egy UNO-delegáció megy Magyarországra, akkor az oroszok aligha kockáztatták volna meg a november 4-i beavatkozást és Magyarország felszabadulhatott volna.

SVÁJC

Bartók-fesztivált

rendeztek Baselben, mely két héten át tartott s hét estéből állott. A bevezető előadást Veress Sándor tartotta.

„Bartók életművének összefoglaló áttekintése” címmel a *Christian Science Monitor* (1958, VI. 21.) többek közt ezt írta: „Hét műsort szentelt kizárólag Bartók Bélának, a magyar mestertnek, Basel városa s ezzel nagyhatású áttekintést adott zenéjéről. Utolsó európai éveiben Bartók igazi művészi hazája Basel volt. Az az aggodalom, hogy zenéje nem eléggé változatos, alaptalannak bizonyult. A műsorokból, amelyeket kitűnően állítottak össze és művészien adtak elő, megbizonyosodhattunk Bartók teremtő erejének univerzálisáról, valamint kettősségéről. Az a lelkesedés, amellyel a hegedűversenyét fogadták, továbbá az a tény, hogy mind a hét hangversenyre az összes jegy elkel, mutatja, hogy mennyire megragadta az itteni közönséget Bartók művészete.”

A *Manchester Guardian*-ben (1958, VI. 19.) Colin Mason elemzi Bartóknak a fesztiválon előadott műveit. Kiemeli, hogy Bartók első, 50 éve írt hegedűversenyét itt mutatták be először. Szerinte ez Bartók legérdekesebb és legfontosabb műve a „Kékszakállú herceg vára” előtt: „A körülmények kedvező kombinációja esetén, írja Mason, tekintettel igen vonzó második tételére, valamint általános dallamosságára s gazdag hangszerezésére, válhat közkedvelté.”

URUGUAY

Az Uruguay-Szabad

Magyarország Kultúrszövetség

nemrég adta ki „Ariel frente a los Calíbanes” című kiadványát, mely a legkiválóbb uruguay-i írók és költők beszédeit és verseit tartalmazza, a magyar szabadságharcot kezdeményező írőkkel való szolidaritásuk kifejezésére. A kiadványban fontos helyet foglal el a legnagyobb uruguay-i költőnő,

(Folyt. a 8. oldalon)

Juana Ibarbourou nyilatkozata, aki Gabriela Mistral halála óta a délamerikai szellemi élet legkimagaslóbb alakja s aki előtt az UNESCO, montevideói kongresszusa alkalmából, diszülésen hódolt. Ernesto Pinto kiváló katolikus költő szép versei a magyarság élet-halál harcáról szintén e kötetben található.

A Kultúrszövetség (Alianza Cultural Uruguay-Hungria Libre) karácsonykor alakult meg. Montevideo magyarsága, élén Gáspár Üdönnel, azzal a céllal hívta életre, hogy a magyar kultúrát minél szélesebb körben tegye ismertté a szellemi életének frissességéről és intenzitásáról nevezetes uruguay-i fővárosban. A Kultúrszövetség védnökei közt több mint 30 kimagasló uruguay-i intellektuel található, köztük a 12 legkiválóbb író és költő, művészek, akadémikusok, 4 volt miniszter, stb. A legjelentősebb montevideói lap, az *El Día* (1957, XII. 24.) hosszú beszámolót közölt az alakuló ülésről s részletesen ismertette a magyar írók szerepét a forradalom előkészítése körül.

Gáspár Üdön március 25-én Montevideo-ban, majd május 10-én Paysandu-ban dokumentációs kiállítást rendezett a magyar szabadságharcról, két ÁVO-kínzókamra hú másával.

JUGOSZLÁVIA

Szerb-magyar szótár

jelent meg, írja a szabadkai *7 Nap*, Kovács Kálmán szerkesztésében. A modern kéziszótárt nem sokára egy százezer címszavas nagyszótár fogja követni.

ROMÁNIA

„A szabadság költői”

címmel a híres románköltő, Eugen Jebeleanu, nemrég adta ki műfordításainak egy részét. A gyűjtemény kétharmad részét a magyar költők művei foglalják el: Petőfi, Arany, József Attila, Radnóti Miklós. A teljes „János vitéz” az egyik legsikerültebb darabja az antológiának. (Kortárs, 1958, VI.)

Judósaink külföldön

ACZÉL MÁRTON

a tucumáni egyetem professzora, a botanika és zoológia nemzetközi hírnű tudosa, akinek működéséről az elmúlt években lapunk többször is megemlékezett, a *Délamerikai Magyarság* (1958, VI. 6.) szerint nemrég elhunyt. Oly nagy volt a tekintélye szakkörökben, írja a lap, hogy az ő megkérdése nélkül a világon sehol sem neveztek el nemzetközi névvel újonnan felfedezett rovarokat.

BAY ZOLTÁN

nyerte el a „The Institute of Radio Engineers” magfizikai csoportjának 1956-os díját. 1957, XI. 1-én nyújtották át Baynak a díjat, amelyet az Intézet folyóiratában megjelent, „A gyors koincidencia kísérletének elmélete” c. tanulmányáért kapott. Bay felfedezésének lényge: a magfizikai kutatásban szükség van a rendkívül rövid időtartamok mérésére, mert ezekből a mérésekből vissza lehet következtetni az atommag szerkezetére; Bay rendszere a jelenleg leggyorsabb mérési módokat tartalmazza és 10 usque 100-szor gyorsabb, mint az egyéb ismert módszerek. Ez az eredmény évek munkájának a sikerét jelenti s az Intézet ennek elismeréseként adta Bay Zoltánnak a díjat.

Bay Zoltán egyébként 1958 augusztus közepén a Burlingtonban (Vermont) tartandó Nemzetközi Rádiológiai Kongresszus egyik előadója lesz. Saját, nagyenergiájú sugárzásokra vonatkozó vizsgálatainak eredményéről számol be.

BOBULA IDA

az „Archeological Institute of America” országos kongresszusán 1957, XII. 28-án, előadást tartott „The Symbol of the Magna Mater” címen. Az előadó a magyar díszítőművészet egyik legfontosabb elemének, az ú.n. tulipánmotivumnak fejlődését mutatta be.

GÁBRIEL ASZTRIK

május folyamán az oxfordi egyetem történettudományi karán, továbbá Párizsban, Lille-ben és Toulouse-ban adott elő a középkori egyetemek nemzetközi együttműködéséről. Gábrriel professzort nemrég tüntették ki a francia becsületrenddel. Legutóbbi könyve, „Student Life in Ave Maria College, Mediaeval Paris”, a Francia Akadémia Thorlet-díját nyerte el.

Múlt év novemberében ő rendezte a Sorbonne egyetem hétszázéves fennállásának ünnepségeit a new yorki Pierpont Morgan Könyvtárban.

HARASZTI SÁNDOR

orvos-misszionáriust Schweitzer Albert 1958. III. 14-én meghívta asszisztensének afrikai, lambarénei kórházába. Haraszi a szabadságharc leverése után menekült el Magyarországról s Amerikába, St. Louis-ba jött. Itt érte a Nobel-díjas nagy orvos-teológus meghívása.

KAZINCZY GÁBOR

mérnök, v. műegyetemi tanár, a nemzetközileg ismert vasbeton szakértő, Stockholmban tervezett kiállítási csarnok épületét közli az amerikai Architectural Forum 1958. III-i száma a külföldi teljesítmények rovatában, "Swedish Sphere" címmel. A 13.5 m átmérőjű, vasszerkezetű gömb alakú csarnokot alulról egyetlen ponton álló, felfelé háromgú acélcső támasztja alá és úgyszólván lebegni látszik a meredek hegyoldalon, honnan a látogatók számára egy hídon át közelíthető meg.

Dr. tech. Kazinczy Gábor fia, Ferenc is mérnök. Ő Svédországban végezte tanulmányait s nemrég töltött 4 hetet amerikai műszaki körök meghívására az Egyesült Államokban. 12 városban tartott előadást a svéd haderő számára végzett kutatásairól. Előadó körútja után a bostoni műegyetem hívta meg egy évre tanársegédnek.

KÁRÁSZ ARTÚR

a Chicagói Egyetemen adott elő 1958. IV. 21-én "Economics of Automation" címmel, másnap pedig a Notre Dame-i Egyetemen "An Experiment in Bolivia" címmel. Utóbbiban az 1952 s 1956 közti ENSZ-misszió működését mondta el. Tudvalevőleg Kárász Artúr volt az, aki Bolivia közigazdaságát ezekben az években stabilizálta.

Kárász, aki júniusban tért vissza Uruguay-ból, ahol a Nemzetközi Bank megbízásából járt, tavaly, július első két hetében Mexico Cityben, előtte pedig két hónapon át Buenos Airesben járt hivatalos úton. Mexico Cityben, a "Centro de Estudios Monetarios Latino-Americanos"-ban, kilenc előadásból álló sorozaton adott elő "Fiscal Policy" címmel. Ez a minden évben ismétlődő hathónapos tanfolyam ú. n. "executive post-graduate school", melyen minden tagállam egy-két magasrangú jegybankalkalmazottja vesz részt. A két másik előadó Triffin Yale-professzor és Jacobson, az International Monetary Fund elnöke volt.

LAKI KÁLMÁN

aki tudományos kutatásaiért 1948-ban Kossuth-díjat nyert, de azt nem vette át, mert akkor már Angliában volt, újabb felfedezésekkel gyarapította

a tudományt. Mint a "National Institutes of Health" egyik osztályának a vezetője, két amerikai munkatársával, a múlt év folyamán új enzimet fedezett fel és állított elő tisztán. Ennek a hasnyálmirigyben található enzimnek a jelentősége abban van, hogy egyrészt működésével lehetővé teszi fontos aminosavaknak a sejtekbe való bejutását, másrészt hatásoz eszközként szerepel fehérjék szerkezetének kiderítésében.

Idén, március 10-én az Associated Press Lakinak egy újabb felfedezéséről adott hírt, mely „fényt vet a hemophiliára s más rejtélyes vérkeringési zavarokra". A jelentés idézi az Intézet nyilatkozatát, mely szerint annak tudósai (Laki és munkatársa, Jules A. Gladner) felfedezték, hogyan működik a thrombin, az emberi szervezet legfontosabb vérrögképző enzimeje. (New York Times, 1958. III. 11.)

Medical News (1957. III. 24.) szerint Lakiék eljárása inaktívvá tudja tenni a thrombint s így megakadályozza a halálos vérrög-képződést.

Laki felfedezése eredetileg a Journal of the American Chemical Society 1958. III. 5-i számában jelent meg. A napilapok mellett többek közt a következő folyóiratok foglalkoztak vele részletesen: Chemical and Engineering News (1958. III. 10.), Science News Letter (1958. III. 22.), Medical Journal (1958. IV. 2.)

Az idei egyik Gordon-konferencián, a Kimball Union Academy-n, Laki Kálmán volt a vitabevezető az izomfehérjék tárgyalásánál. A szeptember 1—6 közt Bécsben tartandó Nemzetközi Biokémiai Kongresszusra felkérték, hogy szintén mint vitabevezető vegyen részt, éspedig a véralvadási faktorok symposiumán.

Laki Kálmán nyelvészettel is foglalkozik. Az Amerikai Keleti Társaság 1957-es ülésén, Princetonban „A vallás befolyása a sumir mondatszerkezetre" címen tartott előadást, az 1948-as ülésen pedig (1958. IV. 2.) a sumir és magyar birtokosok nyelvtani szerkezetét hasonlította össze: „Kísérlet a birtokos szerkezet elemzésére a sumir és magyar nyelvben".

OLGYAY ALADÁR és VIKTOR

magyar építészek új könyvéről közöl ismertetést a Building Digest 1958. IV-ik száma. A könyv címe: "Sun control and shading devices".

PADÁNYI-GULYÁS JENŐ

lett az elnöke a Magyar Mérnökök és Építészek Világszövetségének. A Világszövetség nemrég vá-
(Folytatás a 11. oldalon)

THE WORLD'S FINEST...

MOST COMFORTABLE RECLINING CHAIR

THE ONE AND ONLY

No other chair can come close to the quality and comfort of a BarcaLounger. It's a handsome chair, built by expert craftsmen, and features „Floating Comfort". The back-rest, seat and leg-rest are synchronized to cradle your body automatically in any position from sitting to full reclining ... without knobs or levers.

BarcaLounger

PATENTED

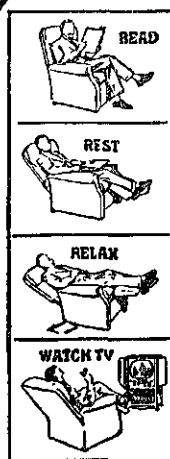
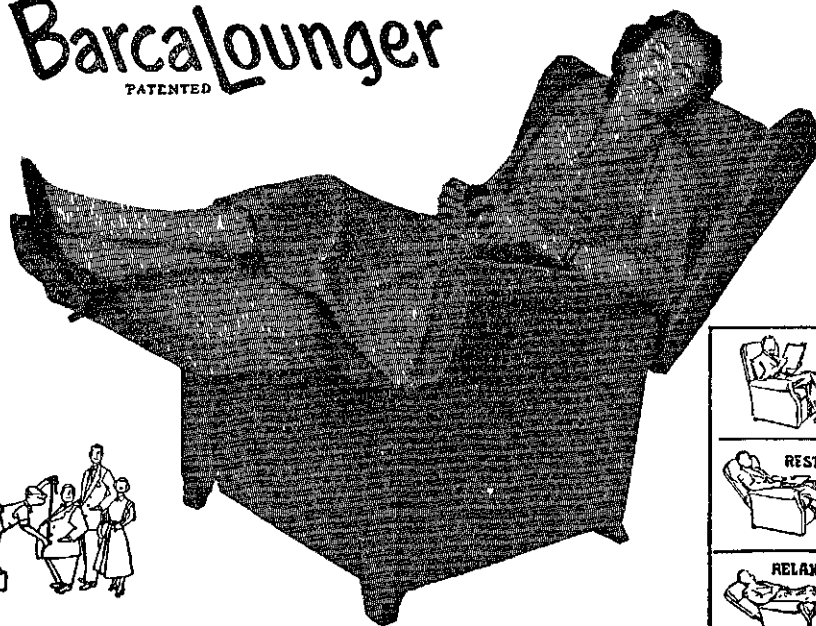

WHAT SIZE CHAIR DO YOU WEAR?

Barca Loungers come in sizes and styles to suit everyone. In beautiful fabrics, plastics and genuine top-grain leathers. Plain or pillow backs. Be sure you get a correct fit!

At your favorite furniture or department store!

BUILT BY BARCALO OF BUFFALO

(Folytatás a 9. oldalról)

lasztotta meg 1958—59 évekre a tisztikarát. Az alapszabályok értelmében a világ minden részéről kettős borítékban beérkezett titkos szavazólapok eredményéről felvett jegyzőkönyv szerint az elnökségre legtöbb szavazatot nyerte Vér Tibor, az egykori Mérnöki Kamara utolsó elnöke, aki azonban időközben elhunyt. Elnöknek így a második legtöbb szavazatot nyert Padányi-Gulyás Jenőt, alelnöknek Kazinczy Gábort (Svédország) és Tarnay Kálmánt (USA); igazgatóknak Marikovszky Zoltánt (Colombia), Gálócsy Zsigmondot (Belgium), Kamarássy Jenőt (USA), Ijjász Ervint (Chile) és Tuzson Tibort (Franciaország); titkár-pénztárosnak Vásárhelyi Dezsőt választotta meg a Világszövetség, melynek a műszaki élet minden körében működő tagjai négy világrészben, 20 országban szétszórtan élnek. A szövetség által nyilvántartott mérnökök és egyéb műszaki végzettségű magyar szakemberek száma 194. 1956 októbere óta a magyar mérnöki és műszaki világ kulföldön élő tagjainak száma tetelesen gyarapodott.

TELEKI GÉZA

a George Washington Egyetem professzora résztvett a nemzetközi jégkonferencián ("Arctic Sea Ice Conference"), mely 1958 február havában zajlott le Eastonban, Maryland államban, az amerikai "National Academy of Sciences" égíse alatt. A konferencián 10 állam közel 200 tudósa vett részt. A keleti féltekét az oroszok egyedül képviselték. A 27 kiválasztott előadó tudós közt szerepelt Teleki Géza, aki a sarkvidéki jégkutatásba nemrég vezette be a légi fényképezést, mint új jégviszonyjelentési technikai módszert, amely a sarkvidéki hajózás szempontjából igen fontos.

VAJAY SZABOLCS

"La Hongne préchrétienne" címen tartott előadást a Francia-Magyar Baráti Társaság 1958, III. 3-i ülésén.

Pályázatunk eredménye

Az emigráció célkitűzései című pályázatunk lezárult s a bírálóbizottság meghozta döntését. A pályázat iránti nagy érdeklődés, a beküldött pályázatok száma, örvendetes bizonyosság, hogy az emigrációs szellemi élet s az emigráció nagy kérdései iránti érdeklődés nem lankad a hosszúra nyúlt száműzetés során.

Sajnos, a pályázatban kitűzött célnak egy pályázó sem tudott egészében eleget tenni. A pályázat elsődleges célja az emigrációs külpolitikai célkitűzések feldolgozása volt. Bár minden pályázó érintette e kérdést vagy egyik-másik részletét, egy tervszerű, alapos, konstruktív koncepció felvázolásával adósak maradtak. A bírálóbizottság számára komoly élmény és tanulság volt a pályázatok átolvasása. Bennük a különböző történelmi időszakokban száműzetésbe kényszerült magyarság felfogása, szellemisége, de még sülusa is élénken rajzolódott ki és egy magyar s egyetemes kép: a száműzetés magyarsága érzelmeiben s szenvedélyei tukrében nézi a világot a nagyon is mostoha, de egyedül reális, objektív világkép helyett.

A bírálóbizottság az említettek alapján az első díjat nem ítélte oda egy pályaműnek sem. Az első és második díj összegét egyenlő arányban elosztva, az „Ezzel vagy ezen” és a „Ceterum censeo” jellegű pályázatoknak ítélte oda, a harmadik díjat pedig „Ázsia” jellegű pályázatnak.

Természetesen a pályázatokban foglalt nézetek egyéni vélemények, nem a lap vagy a bírálóbizottság álláspontját fejezik ki.

AZ AMERIKAI MAGYAR REFORMÁTUS EGYESÜLET

1801 „P” Street, N. W. — Kossuth House — Washington 6. D. C., USA.

Az egyetlen magyar egyesület, amelyet az Egyesült Államok kongresszusa látott el charterral. 8 millió dollár vagyonunk, 30 millió dollár érvényben lévő biztosításunk van. Felvesszünk az USA területén élő és 55 évesnél nem idősebb személyeket. Adunk élet-, baleset-, betegség-, valamint egyéni és családi kórház-biztosítást.

KÉRJEN TÁJÉKOZTATÓT!

Notre Reputacion dans le Monde

RÉSUMÉ FRANÇAIS

Dans le présent no. János Kósa suggère la nécessité de créer une encyclopédie hongroise; André Enczi s'occupe de la littérature hongroise silencieuse depuis la révolution de 1956; Dezső Heckenast attire l'attention sur plusieurs erreurs se trouvant dans un nouveau guide suisse de voyages traitant de la Hongrie; Dorogsághy constate qu'au cours de l'année courante, rien qu'en deux semaines, 11 musiciens hongrois ont prêté leur concours à différents concerts de Londres; des rubriques spéciales énumèrent les noms de savants, artistes,

universitaires hongrois ayant joué quelque rôle ces derniers temps-ci.

Le supplément "Bibliographie" contient l'article de Zoltán Rónai traitant d'une "Histoire de Hongrie" écrite en espagnol, parue récemment; la liste des compositions de Sándor Veress, depuis 1949; la liste des livres d'auteurs hongrois, parus à l'étranger, etc.

C'est maintenant, pour la première fois, que "Hírünk a Világban" fait paraître son supplément illustré. Le titre du premier recueil est: "Les curiosités et les célébrités hongroises de Washington".

Fizessen elő a HÍRUNK A VILÁGBAN, c. folyóiratra

Allandó melléklete a „Bibliográfia”. Évente egyszer képesmelléklettel jelenik meg.

Előfizetése egész évre \$ 4.—, félévre \$ 2.—

A 100-ik új előfizető 1958-ban (vagyis aki eddig nem volt a lap előfizetője) 40 könyvet, teljes magyar emigrációs könyvtárat kap. Bőrkötéses díszművek, nagyalakú képes albumok, a magyar irodalom klasszikusai, emigrációs kézikönyvek, reprezentatív magyar művek angolul, stb. szerepelnek a gazdag gyűjteményben.

Ezen kívül minden 5-ik új előfizető egy-egy gyönyörű Hungária-Albumot nyer. (Bolti ára \$ 3.—). Az albumban 77 szebbnél-szebb felvétel van Budapestről s a magyar vidékről. A Hungária-Albumot a 100-ik előfizetőn túl is minden 5-ik új előfizető megkapja!

E példa nélkül álló előfizető-megajándékozási akcióban résztvesz mindenki, bármely országból, aki legalább félévi (\$ 2.—) előfizetést béküld e körlevél megjelenési dátuma után a folyó 1958. év folyamán.

Közben minden megjelenő számunkban közöljük az addig nyertesek névsorát, akiknek azonnal elküldjük nyereményeket, portóterhelés nélkül.

Mielőbb küldje be előfizetését, mert a főjuttalom hamarosan megtalálja boldog gazdáját.

Címünk: HÍRUNK A VILÁGBAN, P. O. Box 1 005, Washington 13, D. C. U.S.A.

Lapzártáig 20 új előfizető jelentkezett. Hungária-Albumot nyertek: Koszorús Ferenc (Washington), Földiák Ferenc (Genf), Doráti Antal (Minneapolis), Szívó Pál (Montreux).

Itt említjük meg, hogy régi előfizetőink között idén karácsonykor sorsolunk ki egy kisebb könyvtárat, valamint Hungária-Albumokat.

IMMIGRANTS IN CANADA

Edited by John Kosa

Canadian Association for Adult Education
133 St. George Street, Toronto 5, Canada

Ara \$ 1.25

Nyolc tudós nyolc tanulmányát tartalmazza
a kanadai bevándorlás és a bevándorló nép-
csoportok kérdéseiről

Hírünk a Világban

Editor:

Csicsery-Rónay I. szerkesztő
P. O. Box 1005
Washington, 13, D. C.,
U. S. A.

HIRÜNK A VILÁGBAN

KÉPES MELLÉKLETE

1958

Washington magyar nevezetességei és neves magyarok Washingtonban

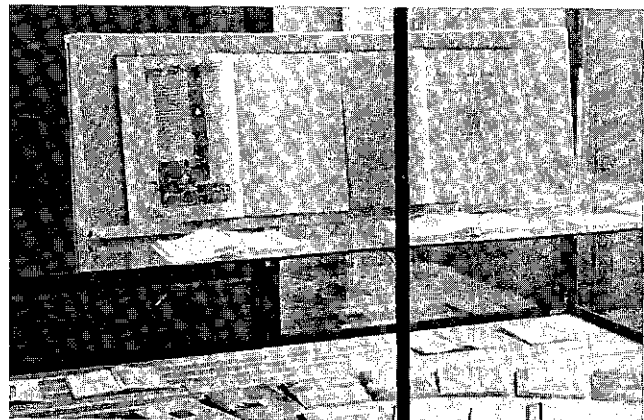
Magyar tölgy („Hungarian Oak”) a Capitol előtt

Körmendi Jenő „Krisztus” szobra, Avenue, Massachusetts

Kováts Mihály óbester domborműve a Kossuth-Házban. (Finta Sándor alkotása.)

A Kongresszusi Könyvtár egyik legnagyobb kincse, a Neksei Lipócz Biblia

Bacskai Béla
az Amerikai Magyar Szövetség
fotóskara

Bakó Elemér
a Library of Congress magyar
könyvtárosa

Balogh István
az Amerikai Magyar Szövetség
volt fotóskara

Bay Zoltán
v egyetemi tanár a National
Bureau of Standards vezető
kutatója

Borshy K György
az Amerikai Magyar Reformatus
Egyesület elnöke

Eszenyi László
az Amerikai Magyar Reformatus
Egyesület szomszedeje

Hajmassy Ilona
az ismert filmszillag

Hám Tibor
v kisgazdapárti képviselo

Hirunk a Világban

Haydu K. György
az Amerikai Magyar Szövetség
elnöke

Horvath Ferenc
a Georgetown Egyetem klinika
jának orvos igazgatója

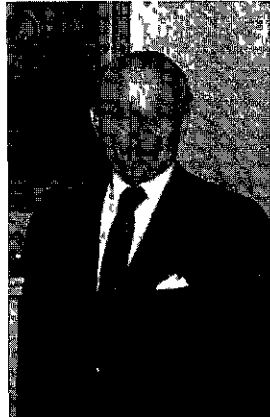
Irányi László
Amerika legrégebbi szemináriumának
teológia és filozófia tanára

Karasz Arthur
a Nemzeti Bank v. elnöke
a Nemzetközi Bank gazdasági
szakértője

Kecskeméthy József
az Amerikai Magyar Református
Egyesület fotóskora

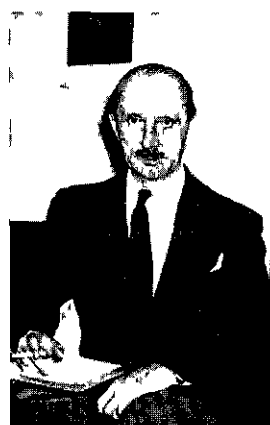
Kerekes Tibor
a Georgetown Egyetem
professzora

Klay Andor
a State Department
osztályvezetője

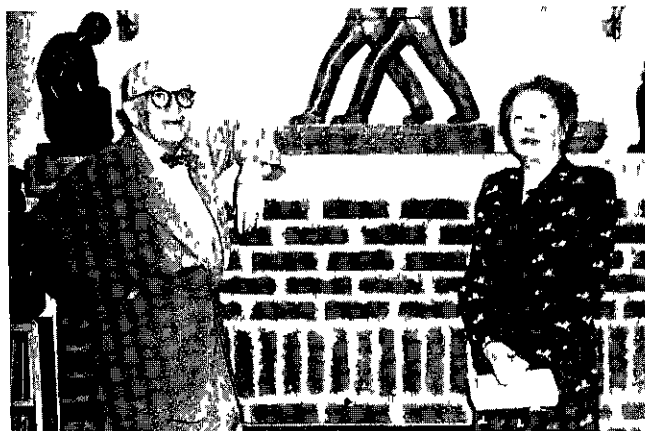

Király Imre
az Amerikai Magyar Református
Egyesület pénztárosa

Koszorus Ferenc
a magyar ellenállás egyik
kiemelkedő alakja

Hirunk a Világban

Kormendi Jenő es Kormendiné Fehérvári Erzsébet
szobrászművész ill festőművész

Laki Kálmán
a National Institutes of Health
egyik kutatóosztályának vezetője

Majay Bóla
a Coordinated Hungarian Relief
vezetője

Nadányi Pál
a Voice of America magyar
osztályának vezetője

Nagy Ferenc
v miniszterelnök

Saláta Kálmán
v kisérdapartti képviselő

Teleki Góza
v vallás — es közoktatásügyi
miniszter, a George Washington
Egyetem professzora